

ชื่อ : พายุ ดี. ยัตตัน

ชื่อเล่น : สตอร์ม, ตอมมี่

วันเกิด : 16 เมษายน 25XX

ราศี : เมษ

กรุ๊ปเลือด : B

อาชีพ : นักศึกษา

สีที่ชอบ : แดง

อาหารโปรด : พิซซ่าที่มีซอสเทาซันไอส์แลนด์

สถานที่โปรด : หมู่บ้านวิลล่าแองเจิล

ของที่มักพกติดตัวเสมอ : ไอโฟน

สเป็กสาวในฝัน : น่ารักทุกอริยาบถ แม้กระทั่งตอนโกรธหรือตอนวิน
มีชีวิตชีวา เวลาอยู่ใกล้แล้วไม่ทำให้รู้สึกเบื่อ

นิยามความเป็นตัวเอง : คิดได้ตอนสายไปแล้วมันจะมีประโยชน์
อะไร อยากทำอะไรก็ทำเลย

บทสัมภาษณ์

สวัสดีคะ นักอ่านที่รักทุกท่าน เป็นโอกาสพิเศษจริงๆ สำหรับ
โปรเจกต์นี้ที่เราค้นคว้าหาหนุ่มหล่อสิบสองคน สิบสองราศี ที่เป็นสุดยอด
หนุ่มหล่อในฝันที่สาวๆ ได้โหวตเลือกมา เพราะฉะนั้นเพื่อไม่ให้เป็นการ
เสียเวลาและเปลืองเนื้อที่กระดาษ เราขอพานักอ่านที่รักไปพบกับหนุ่มหล่อ
คนแรกของเรา...ซึ่งก็คือสตอร์มมี่ หนุ่มราศีเมษที่ได้รับการโหวตจากสาวๆ
วัยใสอย่างท่วมท้นให้เขามาเป็นหนึ่งในเจ้าชายราศีของเราคะ

ชาวราศีเมษที่เรามักได้อ่านผ่านตาเสมอๆ มักมีความเป็นผู้นำ
เพราะว่าพวกเขาเป็นกลุ่มดาวจักรราศีแรกตามตำราโหราศาสตร์ตะวันตก
มีสัญลักษณ์เป็นรูปหัวแกะ แสดงถึงความเป็นผู้นำของจักรราศีทั้งหมด

เนื่องจากศิระจะเป็นอวัยวะที่อยู่บนสุดของร่างกายมนุษย์ยังงั้นคะ นอกจากนั้นชาวราศีเมษยังเป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กล้าหาญเชื่อมั่นในตัวเอง และรักการแข่งขันเป็นที่สุด เมื่อเราได้พบกับหนุ่มหล่อคนนี้ก็ขอลอกตัวคอนเฟิร์มเลยละคะว่าชาวราศีเมษมีเสน่ห์และพลังของผู้นำสมคำทำนายจริงๆ ค่ะ นอกจากนี้แววตาที่ดูร้ายๆ และท่าทางที่แฝงไปด้วยความมั่นใจในตัวเองอย่างเต็มเปี่ยมก็ทำให้เราเชื่อสนิทใจเลยละคะว่าหัวใจของคุณสาวฯ จะต้องละลายแน่นอนเมื่ออยู่ใกล้หนุ่มคนนี้

รู้สึกยังงั้นบ้างที่ได้รับเลือกเป็น Prince of Zodiac

สตอร์ม : แปลกดีครับ -- ผมไม่คิดว่าจะมีใครรู้จักผมมากมายขนาดนี้ หรืออาจจะเป็นเพราะผมเพิ่งมีข่าวออกทีวี? ช่างมันเหอะครับ! ยังไงก็ขอบคุณมากที่เลือกผม

คิดว่าอะไรทำให้เราได้รับเลือก

สตอร์ม : ผมเองก็อยากรู้เหมือนกันครับ แต่รับรองว่าไม่ใช่เพราะผมเป็นหนุ่มหล่อดีได้ เท่ ฉลาดสุดๆ แน่นอนฮะ =_=

(บ.ก. : ช่างเป็นคนที่ถูกจุดตรงไปตรงมาจริงๆ ค่ะ)

ชีวิตหลังจากได้กลายเป็น Prince of Zodiac มีอะไรเปลี่ยนไปบ้างมั๊ย

สตอร์ม : ไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนนี่ฮะ นอกจากเป็นที่รู้จักมากขึ้น มีโมเดลล์มาติดต่อให้ผมไปถ่ายแบบตลอดเวลา -- มีคนเดินผ่านผมแล้วก็พูดว่านั่นใช่สตอร์มที่ลงนิตยสาร Zodiac หรือเปล่า

คิดว่านิสัยตรงกับราศีตัวเองรึเปล่า

สตอร์ม : ตรงมั้งครับ แฟนของผมเคยอ่านให้ฟังอยู่บ่อยๆ เพราะเราเกิดราศีเดียวกัน เราสองคนค่อนข้างใจร้อน ดื้อดึงแล้วก็เอาความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ทั้งคู่ แต่เรายังประคองกันและกันมาได้

(บ.ก. : สาวๆ ต้องทำใจหน่อยนะคะ เพราะเขามีแฟนแล้ว T.T)

สิ่งที่คุณเกลียดมากที่สุดในชีวิต

สตอร์ม : คนเจ้าชู้ครับ เพราะผมคิดว่าส่วนหนึ่งที่ทำให้สังคมเกิดปัญหาจนวายก็เพราะคนเหล่านี้แหละครับ พวกหลายใจ มากชู้หลายเมีย มีแต่ปัญหานะครับ ผมว่าถ้าเราซื่อสัตย์ต่อกันคงลดปัญหาลงได้เยอะ

ความรักของหนุ่มราศีนี้ หรือความรักในแบบของคุณเป็นแบบไหน

สตอร์ม : สำหรับราศีเมษผมไม่รู้ครับ แต่สำหรับผมแล้ว...ผมรักใคร่รักจริง ผมพร้อมจะดูแล ปกป้องเขาคนนั้นเสมอ เขาไม่ต้องทำอะไรเพื่อผม ผมขอแค่เพียงสิ่งเดียว...คือหัวใจของเขาที่จะต้องมอบให้ผมคนเดียวเท่านั้นพอ

อะไรสำคัญที่สุดในชีวิตคุณ

สตอร์ม : ตอนนี่คงเป็นการสร้างความมั่นคงให้กับชีวิตเพื่ออนาคตครับ

ถ้าเปลี่ยนราศีได้...คุณอยากเกิดราศีอะไร และเพราะอะไร

สตอร์ม : ไม่เปลี่ยนครับ --'

หลังจากนี้ คุณวางแผนอะไรไว้กับชีวิตคุณบ้าง

สตอร์ม : สร้างความมั่นคงในชีวิตเพื่ออนาคตครับ ตอนนี่ก็ตั้งใจเรียนวิศวะเพื่อจะมารับช่วงกิจการต่อจากคุณพ่อ

ฝากอะไรถึงคนอ่านของเราที่ช่วยกันโหวตให้คุณหน่อย

สตอร์ม : ขอบคุณนะครับที่สนใจผม --

ห้าเดือนก่อนนิตยสารออกจำหน่าย...

1

Stormy
สตอร์มมี

ในงานวันเกิดทุกปี แม่ก็พูดเสมอว่าฉันเกือบไม่ได้เกิด --
ฉันเกือบจะตายในท้องแม่ ไม่ได้ลืมตาออกมาดูโลกซะแล้ว เพราะ
อะไรนะเธอ

แม่บอกว่ามีเหตุการณ์ประหลาดๆ ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนใน
ประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์มนุษย์เลยก็ว่าได้ เรื่องมันเกิดขึ้นในเดือนเมษา
หน้าร้อนที่มันร้อนนนน! ยิ่งกว่าอยู่ในกระทะทองแดง ใครจะไปคิดว่าอยู่
ดีๆ จะมีพายุทอร์นาโดขนาดยักษ์เข้าถล่มแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย อย่างกับมัน
ถูกเสกขึ้นปุบปับด้วยน้ำมือผีฟ้าซาตานจากนรกงั้นละ

กรมอุตุนิยมวิทยา ถึงกับทำหนังสือราชการขอโทษประชาชนยาวเป็นหางว่าว!
ว่าด้วยเรื่องที่ไม่สามารถเตือนวาทภัยล่วงหน้าได้ บ้านเรือนหลายพันหลัง
พังเพราะถูกพายุซัดกระหน่ำเสียหายจนเหลือแต่เสาตอม่อ พืชสวนไร่นา
ทางการเกษตรถูกกวาดเรียบหมดจด พายุบ้าคลั่งตลอดทั้งอาทิตย์ ฟ้า
แปรปรวนเดี่ยวลมเดี่ยวฝน ไหนจะน้ำท่วมพื้นที่ราบลุ่มเกือบทั่วประเทศ

การค้าทั้งทางน้ำ ทางบก กระทั่งทางอากาศหยุดชะงัก! ข้าวยากหามาแพง
อีกทั้งคนติดแหงกอยู่บนเกาะหาทางเข้าฝั่งไม่ได้ ปรากฏการณ์ครั้งนั้นสร้าง
ความเสียหายอย่างมิอาจประเมินค่าได้ รายได้ของประเทศตกฮวบลง และ
ต้องใช้เวลานาน เศรษฐกิจถึงสองปีกว่าจะเลิกฝืดเคือง!

ในวันเกิดเหตุแม่อยู่บ้านกับยายที่ต่างจังหวัด ส่วนฉัน...ยังอยู่ในห้อง
แม่เิง! --^ กำหนดไว้ว่าอีกสิบวันฉันจะได้ออกมาลิ้มตาดูโลก -O- แล้ว
ในขณะที่แม่กำลังนั่งเฝ้าท่มอยกับยายอย่างลึลล้าสบายใจ โดยไม่รู้เนื้อ
รู้ตัวสักนิดว่าความวินาศสันตะโรได้เข้ามาเยือนแล้ว จู่ๆ แม่ก็รู้สึก
ภายในบ้านมีลมกระโชกแรงประหนึ่งมีเฮลิคอปเตอร์มาจอดอยู่หน้าบ้าน
วินาทีต่อมาหลังคาบ้านก็หลุดกระเด็นยกแผง แม่กับยายตกใจกรีดร้องกัน
แทบสิ้นสติ!

ต่อจากนั้นอะไรต่อมิอะไรก็ตกลงมาจากท้องฟ้าเต็มไปหมด
แผ่นโฆษณาเอเย่ จานเอเย่ รองเท้าเอเย่ และแม่แต่มีดีอีได้!! พายุที่ถล่ม
เข้ามาทำให้ตัวบ้านโยกเยกจะไปแหล่ไม่ไปแหล่ ช่างนำลงสารเหลือเกินที่
ยายแก่ๆ และแม่ท้องเี้ย่แปดเดือนกว่าต้องวิ่งหนีตายไม่คิดชีวิตแบบนั้น
T_T ไหนจะเหตุการณ์น้ำท่วมที่สูงกว่าห้าเมตรหลังจากพายุผ่านไปอีก
รู้มัย! แม่เกือบจะคลอດฉันบนเรือหางยาวแล้วเชียว U__U แต่ถึงอย่างไร
ฉันก็ได้เกิดมา! แล้วก็ใช้ชีวิตรอดมาถึงสิบแปดปีแล้วด้วย แล้วฉันมาพลา
เรื่องนี้ทำไมนะเธอ...

แกรก!!

อีกแล้วเธอ!! กรีดดดดดด ฉันอยากจะฆ่าหมอนั่นนั่นัก หน้าต่าง
จะแตกอีกมัยเนี่ย

"เลิกขว้างก้อนหินใส่ห้องฉันสักทีสตอร์ม!!"

ฉันชะงักหน้าไปตะเบ็งเสียงใส่ผู้ชายที่ยืนจังกำหน้าขึ้นตาดานอยู่
ด้านล่าง

"ฮ่าๆๆ เอ๊กๆๆ ลงมาได้แล้วน้ำตาล ^_^"

"ฉันบอกเป็นพันรอบแล้วว่าให้นายมึสคอลลมา ไม่ต้องขว้างก้อนหิน
ใส่หน้าตาแบบนี้ นายไม่เข้าใจหรือไงซะ รู้มัยว่าฉันเปลี่ยนกระจกเป็น

ร้อยรอบแล้วนะ"

"ลงมาเร็วเร็ววว 〰〰"

"_ _ _"

ฉันแม่ปากแน่น มือทั้งสองข้างกำแน่นแบบว่าโคตรโมโหเลยให้ตาย
เหอะ! ฉันกลับเข้ามาในห้องตัวเอง เดินไปหยิบตุ๊กตาหมีตัวใหญ่ที่หมอนั้น
เป็นคนซื้อให้ แล้วพาดมันลงกับขอบเตียงอยู่สี่ห้าทีอย่างไม่ปราณีปราศรัย
ผัวะ!

ไ้บ้้า! ไ้สมองทีบ!

พลัก!

บอกอะไรไม่เคยฟังสักอย่าง จะต้องให้กระจกแตกอีกสักทีรอบกันพะ!
เพี้ยง!

ชะอู๊ย 〇_〇 หนักมือไปหน่อย...

ฉันมองโคมไฟที่กระจายตัวเป็นชั้นเล็กชั้นน้อยอยู่ที่พื้น

แง~ แตกเลย TOT อันละตั้งเจ็ดร้อยกว่าบาท เพิ่งถอยมาได้
สองอาทิตย์เอง กรี๊ดดด >_< ฉันปล่อยมือจากตุ๊กตา แล้วก็ทิ้งหัวตัวเอง
ด้วยความหงุดหงิด นี่ฉันทำอะไรลงไป ดูลิขิวของพังหมดเลย

แกรก!

"น้ามตาล ลงมาได้แล้ว เตียวไปเรียนสายนะ!"

อ้ากกกกกก!!

เพราะไ้หมอนี่ เพราะมานนน!! ฉันถึงได้โมโหเหมือนคนบ้า
อาละวาดทำลายข้าวของแบบนี้ ฉันสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เอละๆ
ใจเย็น เย็นนน ฉันขยับชุดนักเรียนให้เข้าที่ ค่ะกระเป๋าล้วนพุ่งออกจากบ้าน
ที่หน้ารั้ว...นายสตอร์มหรือที่สาวๆ เรียกว่าตอมมียืนคอยอยู่ เขาสวม
เครื่องแบบนักเรียนเหมือนฉันแต่เป็นของเด็กผู้ชาย เขาเป็นคนผิวขาวจัด
คิ้วเข้ม จมูกโด่งเพราะเป็นลูกครึ่ง ตาสีเทา ผมสีน้ำตาลทอง สรุบโดยรวม
คือหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู สูงร้อยเจ็ดสิบเจ็ด และมีที่ท้าวว่าจะสูงต่อไปเรื่อยๆ
ไม่หยุด (ฉันภาวนาขออย่าให้ถึงสองเมตร! นันมันปรตซัดๆ)

"นี่ผมทรงใหม่เหรออ อุบาทว์เป็นบ้า =〇="

"อะไรของนาย!"

"ได้ส่งกระจกก่อนออกจากบ้านมัยเนี่ย อย่าเที่ยวออกจากบ้านด้วย
ทรงผมไม่ปรึกษาใครแบบนี้อีกนะ"

"หุบปากได้มัยยะ!"

ฉันว่าดูนๆ ก่อนจะเอามือรวบๆ สางๆ ผมที่ (เคย) ยาวสลวยของ
ตัวเองให้เข้าที่ นี่ก็คิดว่าเพิ่งทิ้งหัวตัวเองตอนหงุดหงิดทำโคมไฟแตก
ล้มไปว่ายังไม่ได้จัดการให้เรียบร้อยก่อนออกจากบ้าน หมอนั่นมองฉันแล้ว
ยิ้มชอบใจจากนั้นก็เอามือมาขยี้หัวฉันใหม่ ==

กะ...แกจะเล่นตลกอะไรกันยะ!!

"นี่! นายจะมาขยี้หัวฉันทำไมเนี่ย จะให้หัวฉันยุ่งไปถึงไหนกันซะ!!"

"ฮ่าๆๆ"

"ไม่ตลกเลยนะ นี่! บอกแล้วไซ้มัยว่าไม่ให้สว่างก่อนหินไปที่หน้าต่าง
บอกแล้ว...ไซ้มัยๆๆ"

ฉันว่าซ้าๆ พลังหยิกชายใครงคนข้างๆ จนร้องโอดโอยบิดตัวไปมา

"เจ็บนะน้ำตาล โอยยย ผู้หญิงบ้าอะไรหยิกเจ็บซะมัด"

เขาร้องโอยๆ แต่ก็ดึงกระเป๋านักเรียนที่ฉันถืออยู่ไปถือให้ แล้ววิ่งนำ
ไปสี่ห้าก้าวเพื่อไม่ให้ฉันหยิกเนื้อเขาต่อไป

"ก็เลิกทำแบบนี้สักทีสิยะ จะให้ฉันเหนื่อยตายกับการโมโหนายหรือไง"

"ฮ่าๆๆ ก็ตอนเธอโมโหมันน่ารักจะตาย โมโหมากๆ เข้า ลู๊ๆ"

"_ _ _"

ไอ้...

"หายโมโหแล้วเหรออ โวยวายอีกสิ ที่ถามเพราะว่าฉันจะเสีง อยาก
เห็นเธอวินเธอเหวี่ยง -O-"

กวนเป็นเพลงอีก อ้ากกกกกก!! TTOTT

อยากจะฆ่าไอ้บ้านี้ให้รู้แล้วรู้รอดจริงๆ โว้ย! ไม่เข้าใจเลยว่าการที่
ฉันโมโหแล้วก็ต่อว่าปาวๆ รวากับเป็นแม่ของเขาเนี่ยมันน่ารักน่าชังตรงไหน
แทนที่หมอนี่จะทำตัวดีๆ ให้เลิกต่อว่าสักที แต่ตรงข้ามเลยเย! กลับยิ่งทำตัว
เลื่อมๆ ทรมามๆ แถมยังกวนประสาทให้ฉันเกิดอารมณ์โมโหไม่เว้นแต่จะวัน

แล้วที่หน้าซัดใจสุดๆ ก็คือยิ่งฉันโมโห เขาก็ยิ่งชอบ ซึ่งมันหมายถึงหมอนี่
ไม่ได้เดือดร้อนเลยที่โดนฉันด่า มันแอบปี่ด้วยซ้ำที่เห็นฉันโมโหเหมือนคนบ้า
TT_TT

โอ๊ยยย!! ไม่มีทางออกเลยเว้ย รีฉันต้องแอกตั้งประมาณว่า...

'ไม่โกรธนายเลยจะตอม ^__^'

'ไม่โมโหสักนี้ดตด...อ้ากกกกกก'

>_< จะบ้าเหรห ฉันได้ออกแตกตายพอดี

ในที่สูดฉันก็พยายามระงับอารมณ์เล็กต่อล้อต่อเถียงกับเขา
จนกระทั่งพวกเราเดินมาถึงป้ายรถเมล์และเจ้ารถเบนซ์สี่ประตูสิบหน้าต่าง
นี่ก็มาจอดเทียบพอดี...โอ้โห! คนนี้แน่นเชียว O_o

"นายไม่คิดจะเอารถมาใช้เหรหตอม"

"ทำไมต้องเอารถมาใช้ ขึ้นรถเมล์แบบนี้ก็สบายดีออก --"

ฉันกลอกตาขึ้นข้างบนอย่างเซ็งๆ เปียดก้นอย่างกับปลากะป๋อง
แย่งที่นั่งกันอย่างกับทองคำเนี่ยนะ 'สบายดีออก!!

"ถ้าขับรถเองมันก็ถึงโรงเรียนไวไปอะ ฉันไม่ชอบ"

"ดีจะตาย!! เราจะได้ตื่นสายๆ ใจ ไม่ต้องแหกขี้ตาตื่นแต่เช้า ไม่ต้อง
นั่งรถเมล์ ไม่ต้องยืนเปียดด้วย"

"ไม่อะ ฉันอยากอยู่กับเธอนานๆ ถึงขำนิด ตื่นเช้าหน่อย แต่ได้
ใช้เวลาด้วยกันนานขึ้นนะ"

อื! +__+

ทำไมฉันไม่ซาบซึ่งในความรักของนายเลยยะ T_T นี่มันพากันมา
ตกระกำลำบากซัดๆ

เอี้ยดตดตด!!

รถเมล์ขับเลยป้ายก็เลยเหยียบเบรกกะทันหันจนทำให้คนบนรถแทบ
จะกลิ้งมากองตรงด้านหน้า เสียงวิ๊ดว้ายของเด็กผู้หญิงดังระงมเพราะเกือบ
หน้าคะม้า ฉันก็เกือบจะเป็นหนึ่งในนั้นถ้าไม่ได้สตอร์มโอบเอาไว้ มือ
ข้างหนึ่งเขาจับที่ราวด้านบน ส่วนอีกข้างโอบไหล่ฉันไว้หลวมๆ เพื่อกัน
แรงกระแทก ฉันมองเขาแล้วก็ยิ้มออกมานิดๆ ถึงหมอนี่จะกวนโมโหแค่ไหน

แต่เรื่องที่ต้องให้ฟังพา เขาก็ไม่เคยทำให้ผิดหวัง

"เกาะไว๊ตึ๊ๆ ระวังล้มมนะน้ำตาล"

ฉันพยักหน้าพลางจับแขนเขาแน่นขึ้นอีก มีสายตาหลายคู่มองมาทางฉันด้วยความอิจฉาปนหมั่นไส้ บางคนกรีดกรีดบอกรุ่นพี่ที่ตอมมีหล่ออย่างนั้นอย่างนี้ โส๊ะๆ รู้สึกอยากยึดคอนิดหน่อยแะแะ ก็แบบว่าแฟนฉันหล่อเนี่ยนา ไช! มีดีจริงๆ อยู่ที่หนังหน้าหล่อๆ เนี่ยละ อู๊! ลืมบอกทุกคนไป...

ฉันกับสตอร์มเป็นแฟนกัน

เราคบกันมานานแสนนาน นานจนลืมไปแล้วว่าจุดเริ่มต้นเป็นยังไง เพราะฉันรู้จักเขาตั้งแต่จำความได้ -- เราอยู่หมู่บ้านเดียวกัน อายุเท่ากัน เรียนที่เดียวกันตั้งแต่อนุบาล ประถมยันมัธยม แถมยังเกิดเดือนเดียวกัน อีกต่างหาก แต่เขาเกิดก่อนฉันสิบวัน...ไชแล้ว! สิบวันก่อนที่ฉันจะลืมตา ดูโลกก็คือวันมหาวิปโยคที่ต้องจารึกในประวัติศาสตร์นั้นไง

เอ่อ...แอบบอกก็ได้ว่าแม่ของฉันเคยเอาดวงของเราทั้งคู่ไปให้สุดยอดซินแสดู อารมณ์ว่าเห็นดูก็ก๊กกักกันมาตั้งแต่เด็ก อะไรๆ ก็เหมือนกันไปหมด ก็เผื่อว่าเราจะเป็นเนื้อคู่กันจริงๆ อะไรเทือกนั้น จะได้ส่งเสริมให้คบหากันยันแต่ไปรุ่น = = แต่ฉันรู้ว่าประเด็นมันอยู่ที่แม่อยากได้ลูกเขยรวยๆ อย่างสตอร์มต่างหาก (บ้านสตอร์มอยู่ในเฟลสราคาเย่ลีบด้าน ส่วนฉันอยู่ในเฟลสลิปๆ ของหมู่บ้านที่ราคาสามล้าน = =) อยากให้ซินแสฟันธงสักไช! ว่าดวงมันพอจะสมพงศ์กันมัย

เหอะ! แต่พอซินแสเห็นดวงสตอร์มเท่านั้นละ

'ไ้อ์หยา!!! ๐๐๐ นี่มันลูกยมบาลมาเกิดชัดๆ ลื้อไปเอามาจากไหนนี่'

'เอ่อ...เด็กแถวหมู่บ้านดิฉันนะคะ เป็นยังไงบ้างคะ พอจะคู่กับลูกสาวดิฉันได้มัย -๐-'

'ดวงไ้อ์เด็กคนนี้นั้นแรงจริงๆ อ้วดูให้มายไหวหรือก แค่อี้เกิดมาโลกก็ไกลหลบั่นป่วนไปหมดแล้ว ทำเอาวินาศระล่ำระสายไปทั่ว รีบไปบอกพ่อแม่มันให้ไปค้ำบ้ำพาดิน เข้าวัดเข้าวาาก่อนที่มันจะโตไปอาละวาดเดือดร้อนไปทั่วแผ่นดิน'

'ขนาดนั้นเลยหรือคะซินแส แต่นี้ลูกฝรั่ง มันเกี่ยวด้วยหรือคะ --'

'เกี่ยวเซ! ลี้อคิดว่าอ้วพุดเล่นรึงาย ดวงชะตาแบบนี้ ร้อยปีมีหนเดียว
ไอ้ตัวเด็กมันไม่เป็นไรหรอก ลูกยมบาลตายยาก หัวแข็ง แต่คนที่อยู่รอบๆ
ตัวมันมีแต่ฉิบหายวายป่วงเท่านั้น'

และนี่...คือคำบอกเล่าของแม่ แต่ถึงชินแสจะคอนเฟิร์มว่าสตอร์ม
คือตัววายร้ายที่จะป่วนทุกชีวิตที่อยู่ใกล้ แต่แม่เชื่อฝังใจว่าลูกฝรั่งนั้นใช้
ตำราจีนไม่ได้ ฮ่าๆ =_= และอำนาจของเงินมันก็อยู่เหนือความกลัวตาย
แม่จึงยังส่งเสริมให้ฉันกับสตอร์มกูกักกันต่อไป เพียงแต่ขอให้อยู่ในกรอบ
ที่วางไว้ก็พอ ฟันธง!

แต่ลึกๆ แล้วฉันเชื่อชินแสวะ สตอร์มต้องเป็นลูกยักษ์ลูกมารหนีมา
เกิดแน่ๆ ลองคิดดูสิว่าวันที่หมอนี้เกิดนะ โลกมันโกลาหลแค่ไหน พายุหมุน
อะไรหน้าแล้ง ดูลิ! พอแหกกรงมาเกิดได้ก็บันดาลให้ทุกอย่างวินาศไปหมด
แหงๆ เกือบทำให้ฉันไม่ได้เกิด ตายอยู่ในท้องแม่แล้วด้วย =^=

"อื้อยยย"

ฉันร้องลั่นเมื่อโดนเด็กผู้ชายโรงเรียนเทคนิคกระแทกเข้าอย่างจัง
กำลังคิดอะไรเพลินๆ อยู่เซียว -- ถ้ามันเป็นอุบัติเหตุยังพอทน แต่
ไอ้พวกบ้านี้ดันเล่นบ้าเล่นบออะไรกันก็มารู้บนรถเมลที่ทั้งเบียดทั้งเสียดกัน
ขนาดนี้ ผลักกันไปผลักกันมาอยู่ได้ เดี่ยวแม่ถีบลงรถเมลเลยนี่ =_=^

"โทษที ฮ่าๆ อย่ำสิไวย"

ขอโทษแต่ไม่ยกหยุดเล่นกันวะ

โครมมม!!

"อื้อยยย TOT!!"

คราวนี้มันมาชนพร้อมทั้งเหยียบเท้าฉันเข้าจังๆ นี่ถ้าไม่ติดว่าอยู่
บนรถแคบๆ ฉันคงกระโดดเหยงๆ เป็นกระต่ายขาเดียวไปแล้วแน่ๆ TAT
ทันใดนั้นสตอร์มก็ดันฉันไปด้านหลังแล้วเดินเข้าไปหาเด็กเทคนิคสองคนนั้น
ไอ้...ไม่นะ

"มันจะมากไปแล้วนะไวย นี่มันใช้สนามเด็กเล่นหรือใจวะ เลิกเล่น
กันได้แล้วไวยไอ้พวกโง่นี้ ถ้าไม่เลิก..."

"ตอม..."

ฉันเรียกพร้อมกระตุกชายเสื้อนักเรียนเขาเบาๆ
ไม่นะ TOT อย่ามีเรื่องเชียวนะ ยังเข้าอยู่เลย
"แกพูดว่าไงนะไอ้ฝรั่งหน้าอ่อน"
"ครั้งแรกยังพออภัยได้ แต่นี่มันสองครั้งแล้วนะไว้ย เล่นบ้าอะไร
กันวะ"

"จะเล่นอะไรมันก็เรื่องของตุ้ครับ เอ็งเกี่ยวอะไรด้วยวะครับ"
"ทำแฟนฉันเจ็บ เกี่ยวมั้ยล่ะ"
"เฮ้ย! น้องๆ อย่ามีเรื่องกันนะ ไปเคลียร์กันที่อื่น อย่ามีเรื่องกัน
บนรถเมล์นะครับ"

พี่กระเป๋ารถเมล์เดินเข้ามาบอกและทำไม้ทำมือให้เราแยก
ออกจากกัน

"สตอร์ม...อย่า...พอเถอะ"
ฉันดึงเสื้อเขาและพยายามปรามไม่ให้หมอนี่โมโห ไฉยยย TOT
ฉันเกลียดสถานการณ์แบบนี้จริงๆ เจอเท่าไรก็ไม่ชินสักที คนทั้งรถเมล์
มองมาทางเราเป็นตาเดียวพลางขยับตัวหนีจากจุดเกิดเหตุคนละชนิด
คนละหน่อย

"ขอโทษไปแล้วไง จะเอาอะไรอีกวะ"
ฉันเห็นท่าไม่ดีจึงเบียดตัวมายืนคั่นกลางระหว่างสตอร์มกับเด็กเทคนิค
"พอนะ! พอเถอะ! ฉันไม่ถือสาพวกเขาแล้วจริงๆ นะสตอร์ม มัน
ไม่เจ็บมากหรอก ส่วนพวกนายก็ใจเย็นๆ นะ แฟนฉันใจร้อนไปหน่อย
อย่ามีเรื่องกันเลยนะ"

"เห็นมั้ย! แฟนแกยังไม่บ่นสักคำ แล้วแกจะมาเดือดร้อนแทนอะไร
นักหนา โววายวายอย่างกับตุ๊ดเลยไอ้เบ๊อกนี่"

ฉันว่าไอ้หน้าโดนตีบปากวะ =_
ฝัวะ!!!
○○○

ไม่ทันขาดคำเลย เพราะสตอร์มก็เตะปากไอ้บ้านั้นเข้าจริงๆ ท่ามกลาง
ความตกตะลึงของทุกคน ฉันรู้ว่านี่พวกนักเลงซี้ไก่เยอะเยอะ ไอ้พวก

เงื่อมือเงื่อหมัดแต่ไม่ทำสักแอะ แต่สตอร์ม...ผู้นำรักของฉัน U_U ผู้มีเรื่องซกต๋อยมาตั้งแต่เดินเตาะแตะได้ เขาไม่เคยเงื่อหมัดฟรีให้ดูเท่ ไม่เคยเสียเวลาได้วาทิให้น้ำลายแตกฟอง แกจะเอางั้น ฉันจะเอางี้ เขาวิ่งเข้าใส่ก่อนตลอด อารมณ์ร้อนยิ่งกว่าสิ่งใดในโลก ฉันถึงไม่ยอมให้มันเกิดเรื่องเลย

เพราะฝั่งตรงข้ามนะละและเป็นซีแน่ TAT

"เป็นไงวะโดนตุ๊ดเตะปาก"

เด็กเทคนิคคล้มกิ้งลงไปกับพื้น แต่โชคดีที่เพื่อนเขาเข้ามาพุงไว้ทัน พวกนั้นมองฉันกับสตอร์มอย่างมุ้งร้าย โดยเฉพาะคนที่เพิ่งโดนพาดปากไปหมาดๆ เมื่อกี้ มันลุกขึ้นยืนแล้วกระโจนใส่สตอร์มทันที แต่เขาก็เอาเท้ายันและถีบกระเด็นกลับไปเต็ม คนอื่นบนรถเมล์รีบกระโดดหลบกันให้วุ่นวาย บรรยากาศในรถเริ่มไกลาหลไปหมด

"กรี๊ดดดดด"

ผัวะ!!!

"จำเอาไว้ละว่าอย่าปากดีให้มันมาก แกนะมันตุ๊ด ไม่ใช่ฉัน"

ผัวะ!!!

"แล้วอย่าให้เห็นหน้าอีกนะโว้ย จำหน้าฉันเอาไว้!! ถ้าเห็นที่ไหนหลบไปให้ไกลดิ้งชะ!!"

"สตอร์มมม!!"

ฉันรีบห้ามเขาก่อนจะได้ปล่อยหมัดใส่เด็กเทคนิคที่กำลังเลือดไหลพลั๊กๆ อีกรอบ เป็นจังหวะที่คนขับจอดรถที่ป้ายพอดี ฉันคว้ามือสตอร์มแล้วกระโดดลงจากรถเมล์อย่างไวว่อง ถ้าเกิดเรื่องถึงตำรวจล่ะก็ พระเจ้า! TOT มันอาจจะลงข่าวหน้าหนึ่งก็ได้ เด็กนักเรียนตีกันบนรถเมล์ กรี๊ดดดดดด >O<

ฉันลากสตอร์มวิ่งข้ามสะพานไปอีกทาง อีกนิดเดียวจะถึงโรงเรียนแล้วไปทางลัดเนี่ยละวะ!

"เฮ้ยยยยย!!! กลับมาโว้ยยย ฉันจะฆ่าแก"

อริยยยย จะตามลงมาทำไมอีวะ TOT

ทักๆ

"จะวิ่งหนีมันทำไมล่ะ ให้ฉันจัดการพวกมันก็สิ้นเรื่อง"
"แฮกกก!! ไม่ได้ จะไปมีเรื่องกับเด็กเทคนิคทำไม นายไม่กลัวพวกนั้น
เลยหรือไง"
"ไม่กลัว"
เออ ฉันเชื่อว่านายไม่กลัวจริงๆ TAT
"แฮกๆ แต่ฉันกลัวไว้ย"
"กลัวทำไม ฉันอยู่ทุกคน เดี่ยวจะเอาคืนที่พวกมันมาเหยียบเท้าเธอ
ด้วย"
"ไม่ต้อง!!"
ทักๆ
"ฉันจะฆ่าแก~~~ กลับมาไว้ยยย"
"กลับไปจัดการมันเหอะน้ำตาล"
"ไม่!! อีกนิดเดียวจะถึงโรงเรียนแล้ว ขอวิ่งล่ะ นายอย่าก่อเรื่อง
เลยนะวันนี้"
"วันนี้มีอะไรถึงห้ามมีเรื่อง"
"ปิดโธ่ไว้ย!!! บอกห้ามมีก็ห้ามมีสิยะ"
คนยิ่งเหนื่อยๆ อยู่ ทำไมต้องให้ใช้เสียงด้วยเนี่ย TOT
"กลับไปจัดการพวกมันเหอะ จะวิ่งทำไมเนี่ย ชักเหนื่อยแล้วนะ
--"
"ก็ได้!! แฮกกก ถ้านายอยากไปจัดการพวกนั้นก็ไม่ต้องมาคุยกับฉันอีก"
ฉันยืนไม่ตายในที่สุด สตอร์มทำหน้าที่เหวอแหกปากดังลั่นแข่งกับฉัน
"เฮ้ยยย! ทำไมต้องชู้กันแบบนั้นด้วย! นี่เธอทำเหมือนกับปกป้อง
พวกมันนั่นแหละ ฉันหึงนะไว้ยยย"
"กรี๊ดดดดด!! นายจะบ้าไปแล้วหรือไง มีสติหน่อยได้มั๊ย"
ทั้งศึกในศึกนอก! ตูจะเป็นลมมม TTOTT
ฉันโมโหจนน้ำลายจะพุ่งปากตายแล้วไว้ย แต่อย่างไรก็ตาม ฉันก็ลาก
สตอร์มมาถึงหน้าโรงเรียนได้สำเร็จ แม้ว่าทางลัดจะเป็นการบุกป่าละเมาะ
ข้างคลองน้ำดำก็เหอะ ฉันรีบสแกนบัตรนักเรียนของเราทั้งคู่แล้วก็เข้าไป

ด้านใน ส่วนเด็กเทคนิคที่วิ่งตามมาถึงหน้าโรงเรียนก็คงไม่เห็นพวกเราสองคนแล้ว

"ฉันจะฆ่าแกแน่ไอ้ลูกหมา! อย่าให้เจอนะโวย!!"

"ฝากเอาไว้ก่อนเหอะวะ!! ฉันจะมาเอาเรื่องแกแน่"

สตอร์มหยุดชะงักเหมือนของขึ้นที่ได้ยินแบบนี้ เขาทำท่าจะเดินกลับไปประตูโรงเรียน แต่ฉันลืกรูแซนเขาไว้แน่นสุดใจ

"พอเลยสตอร์ม!"

"ฮือ!! ไอ้กรู๊วพวกนี้ มันต้องโดนกระต๊อบให้จมดินซะบ้าง นี่คงไม่รู้เลยใช่ไหมว่าได้รับความเมตตามากแค่ไหน เวิร์ธเฮีย!! โมโหซะมัด"

"ห้ามไปก่อเรื่องอีกนะ นายโดนทัณฑ์บนมากี่ครั้งแล้วจำได้มั๊ย ทำตัวดี ๆ นะเป็นมั๊ยฮะ"

ฉันปราม รู้ทั้งรู้ว่าต่อให้พูดจนปากฉีกถึงรูตูด หมอที่นี่ก็ไม่ฟัง นิสัยนักเลงของเขามันติดเป็นสันดานที่แก้ยังไงก็แก้ไม่หาย เรื่องชกต่อยทะเลาะวิวาทนี่ถี่ยิบเหมือนกะพริบตา แค่มองหน้ากันไม่ถูกชะตาก็พันหัวกันแล้ว TOT เหอะ ไม่ต้องถามเรื่องยกพวกตีกันนะ อย่าคิดว่าไม่มีนะจ๊ะ ระดับนายพายุแล้ว เป็นนักเรียนมัธยมหัวเกรียนแท้ๆ ยังไปมีเรื่องกับพวกช่างกลช่างเหล็กได้ด้วย ฉันล่ะเชื่อเลย

"ให้พ่อมาบริจาคเงินให้อีกสักหน่อยเดี๋ยวก็หมดเรื่องเองละ ยังไงฉันก็ต้องไปจัดการพวกมันต่อแน่ๆ กล้ามาตะโกนถึงหน้าโรงเรียนแบบนี้ หยามศักดิ์ศรีกันชัดๆ!"

"บางทีเงินก็แก้ปัญหาไม่ได้ทุกอย่างนะ แล้วนั่นก็พวกเด็กเทคนิคโกลั๊ว โรงเรียนเรานี่เอง อาจจะต้องเจอกันอีกบ่อยๆ ก็ได้ นายจะไปสร้างคู่อริเพิ่มอีกทำไม ปล่อยพวกนั้นไปเถอะ"

"เฮ้! น้ำตาล ฉันไม่เอากังเธอพูดจาปกป้องพวกมันอีกแล้วนะ มันเหยียบเท้าเธอ ซนเธอจนตัวข้าตัวเขียวไปหมดละ เธอจะห้ามทำไม พวกมันสมควรโดนสั่งสอนซะบ้าง"

"แค่นั้นมันก็มากพอแล้วสตอร์ม!"

"มันไม่พอสำหรับฉัน! มันทำเธอเจ็บนะ!"

"แต่ไม่ได้ตายสักหน่อย"

"จะรอให้ตายก่อนไงอะ"

ไว้ยยยยย! ให้ตายสิวะ เหนื่อยที่จะพูดกับผู้ชายคนนี้แล้ว ฉัน
พินลมหายใจรดโบหน้าตัวเอง เอาละๆ ใจเย็น ไม่ต้องไปโมโหอะไรอีก
ยังไงก็อยู่ในเขตโรงเรียนแล้ว คงไม่มีโอกาสออกไปซ่าส์ที่ไหนละ

"ฉันจะไปหาเพื่อนละ แล้วก็ห้ามไปมีเรื่องเด็ดขาด เข้าใจมั๊ย"

"บาย"

"เข้าใจมั๊ย!"

"น้ำตาล นี่มันเรื่องของผู้ชาย"

"ฉันจะไม่คุยกับนายอีกแล้วสาบานเลย! ถ้านายโดดรั่วโรงเรียนไป
ตีกับพวกนั้น"

"..."

เขามองฉัน --

ฉันมองเขา --

เอาสิใครจะชนะ =_==^^

เขารู้ว่าฉันไม่ชอบให้เขาไปมีเรื่อง ห้ามยังไงก็ห้ามไม่อยู่ บอกว่า
ศักดิ์ศรีลูกผู้ชายบ้างละ เพื่อนเด็กร้อนบ้างละ มันมาหยามบ้างละ ดินะ
ว่าตอนนี้เราอยู่ ม.6 กันแล้ว เขาเลยต้องทุ่มเทเวลาในการอ่านหนังสือและ
ตั้งใจเรียนเพื่อเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยบ้าง ถึงได้เกเรน้อยลง
(นิดเดียว!) ในเมื่อเขาไม่รับปากว่าจะไม่ออกไปก่อเรื่อง ฉันเลยสะบัดตัว
เดินไปอีกทาง สาบานเลยว่าจะไม่พูดกับหมอนี่อีกแน่ๆ คอยดู!

"โอเค"

"โอเคอะไรมีทราบ" ฉันเหลียวหลังหันไปถาม

"ฉันจะไม่ไปหาเรื่องพวกมัน แต่...ถ้าพวกมันมาหาเรื่องก็ถือว่ามัน
เสนอตัวมาตายเอง ช่วยไม่ได้นะ"

ฉันมองสตอร์มแล้วถอนหายใจอย่างเหนื่อยๆ ถ้าให้รับปากอะไร
มากกว่านี้ก็จะเป็นการทรมานเขามากเกินไป ฉันก็เคยหวังที่เราจะเข้าไป
ตีรันฟันแทงกับชาวบ้านแบบนี้แหละ แต่จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ฉันเห็น

ว่าอย่างมาก็แค่คิ้วแตก ปากซู้ ส่วนฝ้ายตรงข้าม...หยอดน้ำข้าวต้ม
ไปสามเดือน

"ตกลงตามนี้ ฉันจะไปหาเพื่อนละ แล้วเจอกัน"

"อ้อ เดี่ยวส่งข้อความหา"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

